

УДК 347.724:347.9(477)

Володимир Цікало,

канд. юрид. наук, доцент,

доцент кафедри цивільного права та процесу

Львівського національного університету імені Івана Франка

УМОВИ ЗДІЙСНЕННЯ ПРАВА АКЦІОНЕРІВ НА ВИКУП АКЦІЙ З ІНІЦІАТИВИ ТОВАРИСТВА

Стаття присвячена правовому аналізу умов здійснення права акціонерів на викуп належних їм акцій з ініціативи товариства. На підставі рішення загальних зборів товариства в його акціонерів виникає можливість вимагати від акціонерного товариства викупу у них належних їм акцій. Запропоновано розділити строк викупу акцій на три самостійних строки: строк повідомлення товариством про викуп акцій, строк приймання пропозицій акціонерів про продаж акцій і строк сплати вартості акцій.

Ключові слова: акціонер, викуп, здійснення, строк.

Постановка проблеми. Формулювання частини першої ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства”, згідно з яким товариство має право за рішенням загальних зборів викупити в акціонерів акції за згодою власників цих акцій, стало підставою для виокремлення в науковій літературі самостійного різновиду викупу акцій – “добровільний викуп” [1, с. 24; 2, с. 127; 3, с. 241; 4, с. 148].

Загальним питанням змісту, методів реалізації, етапів та правових наслідків здійснення права на викуп акцій товариством за згодою акціонерів приділили увагу українські вчені, такі, наприклад, як: О. М. Вінник, Є. М. Даниленко, Ю. М. Жорнокуй, О. Р. Кібенко, В. М. Коссака, В. М. Кравчук, І. В. Спасибо-Фатєєва, Ю. В. Хорт та інші. Разом із тим не досить дослідженими залишаються умови здійснення та правова природа права на викуп акціонерним товариством розміщених ним акцій з його ініціативи.

Мета статті – встановити сутність права на викуп акцій з ініціативи товариства; умови здійснення цього права; співвідношення права на викуп акцій з ініціативи товариства із правом на викуп акцій з ініціативи акціонера; момент, із якого в акціонера виникає право вимагати сплати вартості акцій.

Виклад основного матеріалу. Добровільний викуп акцій, як правило, пов’язують із підставою його виникнення. Так, на думку В. М. Кравчука, за підставами необхідно виділяти два види викупу: 1) добровільний – за рішенням товариства; 2) обов’язковий – на вимогу учасника [5, с. 12]. “Під час добровільного викупу акцій обов’язки АО та акціонера виникають на підставі вільного волевиявлення сторін”, –

вважає Ю. М. Жорнокуй [6, с. 51]. Авторське обґрунтування назви “добровільний викуп акцій” пропонує Є. М. Даниленко: головною ознакою добровільного викупу акцій є обумовлене виникнення правовідносин викупу акцій лише за умов збігу як волі акціонерного товариства, так і акціонера, а саме: бажання акціонерного товариства купити акції і згоди акціонерів їх продати [7, с. 160].

Загалом погоджуючись з аргументами вітчизняних учених щодо правової природи викупу товариством акцій власного розміщення, слід звернути увагу на те, що “**викуп акцій**” і “**право на викуп акцій**” – не тотожні поняття.

Під викупом акцій у науці розуміють різновид майнових корпоративних правовідносин, у межах яких акціонерне товариство бере на себе обов’язок придбати розміщені ним акції, а акціонер – продати їх товариству [8, с. 4].

Суб’єктивне право на викуп акцій є лише одним з елементів змісту правовідносин викупу і включає у себе сукупність правових можливостей, які належать акціонерові у зв’язку з викупом у нього акцій. У цьому розумінні праву акціонера на викуп належних йому акцій кореспондує обов’язок товариства придбати ці акції. Для акціонерного товариства придбання власних акцій в акціонера є не правом, а обов’язком, який виникає з моменту пред’явлення відповідної пропозиції (вимоги) акціонером. Тому під час здійснення права акціонера на викуп у нього акцій воно набуває ознак обов’язковості для товариства. На відміну від викупу акціонерним товариством розміщених ним акцій як процедури (правовідношення), що отримала у літературі назву “добровільного викупу”, суб’єктивне право акціонера на викуп

має обов'язковий характер щодо товариства. **Це право акціонера за своєю сутністю є правом на обов'язковий викуп акцій, який ініціює саме товариство.**

Таким чином, у разі поділу суб'єктивного права акціонера на викуп у нього акцій товариством треба застосовувати критерій суб'єкта ініціативи викупити акції, а саме: від кого вона виходить. За цим критерієм **право на обов'язковий викуп акцій товариством** можна поділити на два види: **1) право на обов'язковий викуп акцій з ініціативи товариства** (ст. 66 Закону України "Про акціонерні товариства"); **2) право на обов'язковий викуп акцій з ініціативи акціонера** (ст. 68 Закону України "Про акціонерні товариства").

Аналіз положень ст. 2, 66 та 67 Закону України "Про акціонерні товариства" дає підстави виділити такі умови здійснення права акціонера на викуп у нього акцій з ініціативи товариства: **прийняття загальними зборами товариства рішення про викуп акцій за згодою акціонерів; надсилання товариством письмового повідомлення акціонером про викуп у них акцій; отримання товариством письмових пропозицій акціонерів про продаж належних їм акцій; сплата вартості акцій товариством.**

Умовою здійснення права на викуп акцій з ініціативи товариства, яка започатковує процедуру викупу, є прийняття рішення загальними зборами акціонерів. Зазначеним рішенням встановлюється порядок здійснення права на викуп, що включає у себе: 1) максимальну кількість, тип та/або клас акцій, що викупуються (не більше 20 % статутного капіталу, якщо передбачено їх наступний продаж); 2) строки у процедурі викупу; 3) ціну викупу; 4) засаду здійснення права на викуп (пропорційність або вибірковість). У разі прийняття рішення про викуп акцій з їх наступним анулюванням максимальна кількість акцій, що викупуються, законом не встановлена (межі не визначено) (ч. 3 ст. 67 Закону України "Про акціонерні товариства").

У науковій літературі висловлена позиція щодо правової природи рішення загальних зборів товариства про викуп акцій, за якою воно виконує функцію оферти (пропозиції) до укладення договору купівлі-продажу акцій. На переконання В. М. Кравчука, пропозиція щодо викупу власних акцій може виходити лише від товариства. Саме воно в особі загальних зборів акціонерів формує пропозицію щодо викупу [5, с. 13]. Схожу думку має Є. М. Даниленко: виявлена у рішенні про викуп акцій пропозиція (оферта) акціонерного товариства про укладення

договору викупу акцій акцептується акціонером [7, с. 159]. Підстави для такого підходу частково дає сам законодавець. Зокрема, в абз. 5 ч. 1 ст. 66 Закону України "Про акціонерні товариства" закріплено обов'язок товариства придбати акції у кожного акціонера, який приймає (акцептує) пропозицію (оферту) про викуп акцій, за ціною, вказаною в рішенні загальних зборів.

Науковий та законодавчий підхід, відповідно до якого рішення загальних зборів товариства про викуп акцій є офертою, має спірний характер. Загально визнаним у теорії цивільного права є розуміння оферти як стадії укладання договору [9, с. 134]. Причому правова природа оферти розкривається або через односторонній правочин [10, с. 169], або через один із етапів укладання договору, що, на відміну від одностороннього правочину, позбавлений самостійності й не має юридичного значення, окрім як стосовно акцепту [11, с. 93]. Не вдаючись у наукову дискусію щодо правової природи оферти, слід зазначити, що рішення загальних зборів акціонерів не належить ні до односторонніх правочинів, ні до етапів укладання цивільно-правового договору. Рішення органу товариства є різновидом правового акта, який не відповідає ознакам оферти.

Загальні вимоги до оферти встановлені у ч. 1 ст. 641 Цивільного кодексу України, згідно з якою пропозиція укласти договір має містити істотні умови договору. До істотних умов договору купівлі-продажу, який укладається у процесі викупу акцій, належить його предмет (ст. 656 Цивільного кодексу України). Предметом договору купівлі-продажу акцій є пакет акцій, що належить конкретному акціонерові. Причому усі акції товариства є іменними (ч. 2 ст. 20 Закону України "Про акціонерні товариства"), що дає можливість акціонерові індивідуалізувати будь-яку кількість належних йому акцій. Враховуючи те, що у рішенні загальних зборів товариства вказують лише максимальну кількість акцій, що викупуються у всіх акціонерів (або окремих із них), предмет майбутнього договору купівлі-продажу з конкретним акціонером на момент прийняття відповідного рішення ще не може бути відомим. Тому умова про предмет договору купівлі-продажу акцій не міститься у рішенні загальних зборів. Окрім того, на момент прийняття рішення загальними зборами товариства про викуп акцій немає відомостей, хто саме з акціонерів виявить бажання взяти участь у процедурі викупу. Іншими словами, інформація, що міститься у рішенні загальних зборів, спрямовується до невизначеного кола осіб. Згідно ж із ч. 2 ст. 641 Цивільного кодексу України пропозиції, адресовані

невизначеному колу осіб, є запрошенням робити пропозиції укласти договір.

Зважаючи на законодавчі вимоги до oferty та зміст рішення про викуп, треба зробити висновок про те, що рішення загальних зборів акціонерів не є offerтою до укладення договору купівлі-продажу акцій, а містить запрошення акціонерам робити пропозиції укласти такий договір. Це означає, що з offerтою для укладення договору купівлі-продажу акцій у процесі їх викупу звертається не товариство, а сам акціонер. Про **принципу акціонера щодо продажу акцій** неодноразово згадується у ч. 1 та ч. 2 ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства”.

Рішення загальних зборів про викуп акцій є зовнішньою формою вираження ініціативи товариства розпочати процедуру викупу за згодою акціонерів, однак воно ще не містить offerти (пропозиції) до укладення договору купівлі-продажу акцій.

Після прийняття рішення загальних зборів товариство повинно дотримати таку умову здійснення права на викуп акцій: надіслати акціонерам письмове повідомлення, в якому зазначити порядок (умови) викупу. Зміст цього повідомлення залежить від засади, яка покладена в основу здійснення права на викуп акцій.

Законом України “Про акціонерні товариства” передбачено дві можливі засади здійснення права на викуп акцій з ініціативи товариства: **пропорційність та вибірковість.**

Відповідно до п. 16) ч. 1 ст. 2 Закону України “Про акціонерні товариства” пропорційний викуп акцій – придбання акціонерним товариством розміщених ним акцій пропорційно кількості акцій певного типу та/або класу, запропонованих кожним акціонером до продажу. У разі якщо загальними зборами прийнято рішення про пропорційний викуп акцій, товариство надсилає кожному акціонеру письмове повідомлення про загальну кількість акцій, що викупуються, їх ціну та строк викупу. **Вибірковим викупом акцій** є придбання акціонерним товариством розміщених ним акцій певного типу та/або класу в окремих акціонерів за вибором товариства. У такому разі повідомлення товариства акціонерам має містити прізвище (найменування) акціонера, в якого викупуються акції, та чітко визначену кількість акцій певного типу та/або класу, які викупуються саме у цього акціонера. Це повідомлення також не можна вважати offerтою для укладення договору купівлі-продажу акцій, оскільки акціонер не зобов’язаний продати товари-

ству саме ту кількість акцій, яка вказана у повідомленні. Визначена у повідомленні товариства кількість акцій є максимальною кількістю, яка може бути придбана в окремого акціонера. Разом із тим вона не позбавляє акціонера права запропонувати товариству меншу (визначену ним) кількість акцій для продажу. Саме акціонер, а не товариство, визначає предмет договору купівлі-продажу акцій.

У разі вибіркового викупу акцій засада пропорційності не застосовується. Такий відступ від принципу пропорційності означає порушення засади юридичної рівності акціонерів (осіб з одним і тим самим правовим статусом), на якій засновані цивільні відносини (ч. 1 ст. 1 Цивільного кодексу України). Тому видається, що викуп акцій з ініціативи товариства не може відбуватися без застосування засади (принципу) пропорційності у здійсненні права акціонера на викуп належних йому акцій. Доцільно виключити зі ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства” положення абз. 2 ч. 2 щодо можливості викупу визначеної кількості акцій в окремих акціонерів.

Оскільки право на викуп акцій з ініціативи товариства належить його акціонерам, саме вони звертаються з пропозицією до акціонерного товариства про продаж своїх акцій. **Отримання товариством письмових пропозицій акціонерів про продаж належних їм акцій є ще однією умовою здійснення суб’єктивного права на викуп.**

Згідно з абз. 2 ч. 1 ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства” акціонери можуть подати товариству письмові пропозиції про продаж своїх акцій. Ці пропозиції мають усі ознаки offerти для укладення договору купівлі-продажу акцій. Вони адресовані конкретній особі (акціонерному товариству), містять усі істотні умови майбутнього договору, у тому числі умову щодо предмета договору (пакета акцій, який має намір продати акціонер), і виражають намір акціонера вважати себе зобов’язаним у разі їх прийняття. За співвідношенням із прийняттям пропозиції до укладення договору (акцептом) письмова пропозиція акціонера про продаж належних йому акцій є за своєю правовою природою вимогою, тобто має обов’язковий характер для іншої сторони. **Акціонерне товариство не може відмовити у прийнятті цієї пропозиції (укладенні договору купівлі-продажу акцій). У цьому розумінні право на викуп товариством розміщених ним акцій є правом акціонера на обов’язковий викуп.** Ця ознака права на викуп акцій з ініціативи товариства зближує його з правом на обов’язковий викуп

акціонерним товариством акцій на вимогу акціонерів (ст. 68 Закону України “Про акціонерні товариства”).

Законом встановлено строк викупу акцій, який відповідно до абз. 2 ч. 1 ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства” не може перевищувати одного року. **Строк викупу акцій, у свою чергу, включає строк приймання письмових пропозицій акціонерів про продаж акцій та строк сплати їх вартості.** Такий підхід законодавця до встановлення строку викупу акцій суперечить правовій природі строків у цивільному праві. Відповідно до ч. 1 ст. 251 Цивільного кодексу України строком є певний період у часі, зі спливом якого пов’язана дія чи подія, яка має юридичне значення. Таким чином, строк у Цивільному кодексі України визначено як єдине (цілісне) поняття, яке за своєю сутністю є певним одним періодом у часі. Зі змісту ж ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства” випливає, що строк викупу акцій складається з двох окремих строків: строку приймання пропозицій акціонерів про продаж акцій та строку сплати їх вартості. Причому ні тривалість, ні початок перебігу кожного із цих окремих строків законом не визначено. Це суперечить положенням ст. 252-254 Цивільного кодексу України.

Зважаючи на те, що строк викупу акцій, передбачений у ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства”, не відповідає загальним правилам встановлення, визначення та перебігу строків у цивільному праві, необхідно відмовитися від загального поняття “строк викупу акцій”. Цей строк має бути розділений на три самостійних строки: 1) строк письмового повідомлення акціонерів про викуп акцій; 2) строк приймання пропозицій акціонерів про продаж акцій; 3) строк сплати вартості акцій. Причому кожен із цих строків повинен мати окремі правила про тривалість та перебіг.

Певні юридичні межі для визначення строків повідомлення про викуп акцій та приймання пропозицій акціонерів про продаж акцій містяться в ст. 69 Закону України “Про акціонерні товариства”, яка встановлює порядок реалізації акціонерами права вимоги обов’язкового викупу акціонерним товариством належних йому акцій.

З урахуванням подібної правової природи прав акціонерів на обов’язковий викуп акцій з ініціативи товариства (ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства”) та з ініціативи акціонера (ст. 68 Закону України “Про акціонерні товариства”) можливим є застосування єдиного підходу у встановленні та визначенні строків здійснення цих прав.

Останньою умовою здійснення права на викуп акцій з ініціативи товариства відповідно до чинної редакції статті 66 Закону України “Про акціонерні товариства” є сплата товариством вартості акцій. Ціна викупу акцій не може бути меншою за ринкову вартість, визначену відповідно до ст. 8 Закону України “Про акціонерні товариства”, і сплачується виключно у грошовій формі.

Згідно з абз. 4 ч. 1 ст. 66 Закону України “Про акціонерні товариства” ринкова вартість акцій визначається станом на день, що передує дню опублікування в установленому порядку повідомлення про скликання загальних зборів акціонерного товариства, на яких прийнято рішення про викуп в акціонерів акцій за їхньою згодою. За моментом встановлення ринкової вартості акцій право на їх викуп з ініціативи товариства має ще одну спільну ознаку з іншим правом акціонера на обов’язковий викуп його акцій товариством (на вимогу акціонера – ст. 68 Закону України “Про акціонерні товариства”).

Строк сплати вартості акцій відповідно до абз. 2 ч. 1 ст. 66 акціонерного закону є складовим елементом строку викупу з ініціативи товариства. Він не може перевищувати одного року від дати прийняття рішення загальними зборами товариства про викуп акцій і визначається відповідним рішенням. У науковій літературі тривалість строку сплати вартості акцій вже піддавали критиці. Так, на думку Ю. В. Хорт, законодавець значно розширює такий строк, що може негативно позначитися на інтересах акціонерів; строк оплати товариством акцій повинен бути скорочений до 2 місяців [12, с. 164]. Ю. М. Жорнокуй пропонує строк оплати товариством акцій скоротити до 3-х місяців [6, с. 153].

Строк сплати вартості акцій у разі їх викупу з ініціативи товариства має велике практичне значення, оскільки за моментом закінчення цього строку пов’язано виникнення грошової заборгованості товариства перед акціонером. Настання обов’язку сплати вартості акцій пов’язується з датою закінчення вказаного строку. Саме з цього моменту у товариства виникає заборгованість щодо сплати вартості акцій і починають застосовуватися правові наслідки порушення грошового зобов’язання (ст. 625 Цивільного кодексу України).

Інтерес акціонера (продавця), який здійснює своє право на викуп акцій, розміщених товариством, полягає в тому, щоб строк сплати вартості акцій був розумним і не давав можливості товариству (покупцю) на свій розсуд встановлювати часові

межі здійснення цього права. Поділяючи думку вчених, які пропонують скоротити строк сплати вартості акцій у разі їх викупу за ініціативою товариства, вважаю доцільним за аналогією зі здійсненням права на обов'язковий викуп акцій з ініціативи акціонера (ст. 69 Закону України "Про акціонерні товариства") встановити 30-денний строк сплати вартості акцій від дати отримання товариством пропозиції (вимоги) акціонера про продаж акцій.

Характер суб'єктивного права акціонера на обов'язковий викуп у нього акцій з ініціативи товариства, а також загальні засади цивільного законодавства щодо встановлення та визначення строків дають підстави запропонувати зміни і доповнення до ст. 66 Закону України "Про акціонерні товариства" у частині строків повідомлення товариством про викуп, приймання пропозицій акціонерів про продаж акцій та сплати вартості акцій. На основі власної позиції, наведеної у цій статті, пропоную абз. 2 ч. 1 та абз. 1 ч. 2 ст. 66 Закону України "Про акціонерні товариства" викласти у новій редакції.

Абз. 2 ч. 1 ст. 66 викласти у такій редакції: "Строк сплати вартості акцій не може перевищувати 30 днів від дня отримання товариством пропозиції акціонера про продаж акцій. Письмова пропозиція акціонера про продаж акцій товариству є безвідкличною".

Абз. 1 ч. 2 ст. 66 викласти у такій редакції: "Якщо загальними зборами прийнято рішення про пропорційний викуп акцій, товариство не пізніше 5 робочих днів від дати прийняття цього рішення надсилає кожному акціонеру письмове повідомлення про кількість акцій, що викупуються, їх ціну та строк приймання пропозицій (вимог) про продаж акцій. Строк приймання пропозицій (вимог) акціонерів про продаж товариству акцій не повинен перевищувати 2 місяців від дати отримання акціонером відповідного повідомлення. Для товариства з кількістю акціонерів-власників простих акцій понад 1000 осіб приймання пропозицій акціонерів про продаж товариству акцій здійснюється у строк, не менший ніж 30 днів від дати надіслання акціонерам зазначеного повідомлення".

Висновки

1. Викуп акцій і право на викуп акцій – не тотожні поняття; під викупом акцій розуміють різновид майнових корпоративних правовідносин, тоді як суб'єктивне право на викуп акцій є сукупністю правових можливостей, які належать акціонерів.

2. Право акціонера, встановлене у ст. 66 закону про акціонерні товариства, за своєю сутністю є правом на обов'язковий викуп акцій, який ініціює саме товариство.

3. Рішення загальних зборів акціонерів не є офертою до укладення договору купівлі-продажу акцій, а містить запрошення акціонерам робити пропозиції укласти такий договір.

4. Пропозиції акціонерів про продаж акцій мають усі ознаки оферти для укладення договору купівлі-продажу, у прийнятті яких акціонерне товариство не може відмовити.

5. Строк викупу акцій з ініціативи товариства має бути розділений на три самостійних строки: 1) строк письмового повідомлення акціонерів про викуп акцій; 2) строк приймання пропозицій акціонерів про продаж акцій; 3) строк сплати вартості акцій.

Список використаних джерел:

1. Жорнокуй Ю. М. Цивільно-правова природа корпоративних конфліктів в акціонерних товариствах : автореф. дис. докт. юрид. наук / Ю. М. Жорнокуй. – Х.: Національний юридичний університет імені Ярослава Мудрого, 2016. – 41 с.
2. Даниленко Є. М. Напрямок адаптації законодавства України до законодавства ЄС в частині регулювання викупу акцій акціонерним товариством / Є. М. Даниленко // Збірник наукових праць за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції (26-27 вересня 2014 р.). – Івано-Франківськ, 2014. – 229 с.
3. Кибенко Е. Р. Корпоративное право Украины : учебное пособие / Е. Р. Кибенко. – Х.: Эспада, 1999. – 287 с.
4. Кравчук В. М. Припинення корпоративних правовідносин в господарських товариствах : монографія / В. М. Кравчук ; Львівський держ. ун-т внутрішніх справ. – Львів: Край, 2009. – 462 с.
5. Кравчук В. М. Договір відчуження акцій // Мала енциклопедія нотаріуса. – 2010. – № 2. – С. 1-24.
6. Жорнокуй Ю. М. Способи предупреждения корпоративных конфликтов в акционерных обществах : монография / Ю. М. Жорнокуй. – Харьков: Право, 2017. – 176 с.
7. Даниленко Є. М. Поняття та ознаки добровільного викупу акцій / Є. М. Даниленко // Проблеми правового забезпечення підприємництва в Україні. – 2014. – Вип. 13. – С. 158–160.
8. Даниленко Є. М. Цивільно-правове регулювання викупу акцій акціонерним товариством в Україні : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.03 «Цивільне право та цивільний процес сімейне право міжнародне приватне право» / Є. М. Даниленко; Науково-дослідний інститут приватного права і підприємництва імені академіка Ф. Г. Бурчака Національної академії правових наук України. – Київ, 2015. – 20 с.
9. Харьковская цивилистическая школа: о договоре : монография / [И. В. Спасибо-Фатеева,

О. П. Печеный, В. И. Крат и др.]; под общ. ред. И. В. Спасибо-Фатеевой. – Харьков: Право, 2017. – 576 с.

10. Яворська О. С. Договірні зобов'язання про передавання майна у власність: цивільно-правові аспекти : монографія / О. С. Яворська. – Тернопіль: Підручники і посібники, 2009. – 384 с.

11. Таш'ян Р. І. Односторонні правочини у цивільному праві : монографія / Р. І. Таш'ян. – Х.: Право, 2010. – 200 с.

12. Хорт Юлія. Проблеми правового регулювання викупу акціонерним товариством власних акцій / Юлія Хорт // Підприємництво, господарство і право. – 2009. – № 10. – С. 161–164.

Статья посвящена правовому анализу условий осуществления права акционеров на выкуп принадлежащих им акций по инициативе общества. Значение этого права состоит в том, что на основании решения общего собрания общества у его акционеров возникает возможность требовать от общества выкупить их акции. Предлагается разделить срок выкупа акций на три самостоятельных срока: срок извещения обществом о выкупе акций, срок принятия предложений акционеров о продаже акций и срок оплаты стоимости акций.

Ключевые слова: акционер, выкуп, осуществление, срок.

The article is devoted to the legal analysis of the conditions of exercising of shareholders right of their shares redemption at the initiative of the company. The essence of this right is that shareholders get an opportunity to demand from the joint-stock company to repurchase their shares on the basis of the decision of the general meeting of the company. It is proposed to divide the term of redemption of shares into three independent terms: the term of the notification by the company about the redemption of shares, the term of acceptance of proposals of shareholders about the sale of shares and the term of payment for shares.

Key words: shareholder, redemption, exercising, term.

